

Arrest

nr. 180 754 van 16 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 11 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 september 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDHI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, dient op 4 februari 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 11 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.02.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

*K. O. (R.R.: xxx)
nationaliteit: Nigeria
geboren te I.-M. op (...)1966
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Redenen :

Artikel 9ter §3 – 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 04.12.2013 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte; er wordt niet verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt.

Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 04.02.2014 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet schrijft immers voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen en uit het geheel van het medisch attest (Arrest 63.836 Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 27 juni 2011). Daarenboven is het niet aan de gemachtigde van de minister om te onderzoeken of de aandoening waaraan betrokkene lijdt ‘ernstig’ is, wel kan de gemachtigde nagaan of er op een medisch getuigschrift melding wordt gemaakt van de ‘graad van ernst’ van de ziekte. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Op 11 maart 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 195 580.

Op 2 april 2014 wordt verzoeker uitgenodigd om zich te komen aanbieden zodat de bestreden beslissing ter kennis gebracht kon worden, maar verzoeker is zich niet komen aanbieden. Dit blijkt uit e-mailverkeer tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de diensten van de stad Antwerpen op 21 januari 2016.

Op 24 november 2015 legt verzoeker samen met zijn Nigeriaanse partner die tot onbeperkt verblijf in het Rijk gemachtigd is, een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 5 mei 2016 dient verzoeker een aanvraag in op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. Daarin verwijst hij naar zijn hangende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 9 september 2016 wordt de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht, evenals het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 maart 2014.

Op 21 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater).

Op 21 oktober 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van art. 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest.

Eerste onderdeel,

Onder de bestreden beslissing staat de naam 'C. W., attaché'.

De beslissing is door niemand ondertekend.

De aanwezigheid van een handtekening is essentieel om te kunnen oordelen of de beslissing effectief door een bevoegde persoon, en/of door de vermelde persoon is genomen.

Om die reden is de beslissing volstrekt nietig.

Tweede onderdeel,

De beslissing stelt dat het verzoek onontvankelijk is omdat het standaard medisch getuigschrift niet de verplichtingen van artikel 9ter §1, 4de lid en artikel 9ter §3, 3° vreemdelingenwet zou vervullen.

Er zou geen uitspraak gedaan zijn omtrent de graad van ernst van de ziekte; er zou niet verduidelijkt worden in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt.

Vooreerst stelt verzoeker dat een lezing van het medisch getuigschrift wel aantoonde dat er een uitspraak is gedaan over de graad van ernst van de ziekte; ook de gevraagde verduidelijking, voor zover deze al een vereiste zou zijn, quod non, is aanwezig.

Derde onderdeel,

De aanvraag dateert van 4.2.2014; de beslissing dateert van 11.3.2014; de kennisgeving dateert van 9.9.2016 of 2,5 jaar na de beslissing.

Verzoeker heeft steeds op hetzelfde adres gewoond. Hij heeft trouwens op dit adres op 24.11.2015 een wettelijke samenwoning met OR bekomen.

Er is geen enkele verklaring waarom met de kennisgeving zo lang gewacht wordt.

De kennisgeving is een essentieel onderdeel van de beslissing; zij dient, zo het adres gekend is, kort bij de datum van de beslissing te vallen, daar de beslissing anders haar actualiteitswaarde verliest.

Dit is zeker het geval inzake medische regularisatie, waar, zoals uit het attest blijkt, het gaat om een evolutieve toestand.

De sanctie is dat de beslissing nietig is.

Minstens had verwerende partij de instructie tot kennisgeving niet meer mogen doen, of moeten intrekken, en een actualisatie van de toestand moeten onderzoeken, en verzoeker hierover moeten horen.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing melding maakt van de attaché, doch niet ondertekend is en stelt dat de aanwezigheid van een handtekening essentieel is om te kunnen oordelen of de beslissing door een bevoegde persoon, en/of door de vermelde persoon is genomen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er stelt zich evenwel een probleem wanneer

deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en wanneer dus helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon, wat in casu niet het geval is. De bestreden beslissing werd genomen door een attaché die conform artikel 2§1 iuncto artikel 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gemachtigd is om de bestreden beslissing te nemen.

"Artikel 2§1 iuncto artikel 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt welke ambtenaren gemachtigd zijn voor de toepassing van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. Dit zijn de beambten van de dienst Vreemdelingenzaken dit titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld.

Uit de gezamenlijke lezing met het Koninklijk Besluit van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel blijkt dat de ambtenaren van de dienst Vreemdelingenzaken van niveau A gemachtigd zijn voor de beslissingen op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 159.913, 12 juni 2006).

Verzoeker betwist niet dat F.W. een ambtenaar is van de dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op haar titel "attaché" is zij een ambtenaar van niveau A en is zij bijgevolg gemachtigd om de bestreden beslissing te nemen. Het eerste middel is niet gegrond." (R.V.V. nr. 16.991, 25 januari 2008; R.V.V. nr. 16.992, 25 januari 2008)

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In het tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat er wel uitspraak is gedaan over de graad van ernst van de ziekte, ook de gevraagde verduidelijking zou aanwezig zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het standaard medisch getuigschrift (SMG), in het administratief dossier aanwezig, geen enkele uitspraak vertoont omtrent de graad van ernst van de ziekte, noch omtrent het stadium of toestand in welk de ziekte zich bevindt.

In het SMG wordt omtrent de aard en ernst van de aandoening enkel vermeld dat het om een "AHT (arterieel hypertensie)" gaat evenals een "psycho-sociaal probleem wegens geen verblijfsdocument". Er wordt verder geen aanduiding gegeven omtrent de graad van ernst van deze aandoeningen.

"Artikel 9ter van de vreemdelingenwet schrijft immers voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen en uit het geheel van het medisch attest (Arrest 63.836 Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 27 juni 2011). Daarenboven is het niet aan de gemachtigde van de minister om te onderzoeken of de aandoening waaraan betrokkene lijdt 'ernstig' is, wel kan de gemachtigde nagaan of er op een medisch getuigschrift melding wordt gemaakt van de 'graad van ernst' van de ziekte. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden. (...)" (RvV nr. 162 428 van 19 februari 2016)

Het tweede onderdeel is ongegrond.

In het derde onderdeel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing dateert van 11 maart 2014 en de kennisgeving van 9 september 2016. Hij vervolgt dat er geen enkele verklaring gegeven wordt waarom de kennisgeving zo lang op zich heeft laten wachten en stelt dat er bijgevolg instructie gegeven had moeten worden om de kennisgeving niet meer te doen, of in te trekken, en een actualisatie van de toestand had moeten onderzoeken, of verzoeker hierover had moeten horen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden at het verzoeker vrij stond om zijn aanvraag op elk moment te actualiseren met nieuwe medische attesten. Hij maakt niet aannemelijk dat hij niet in staat is geweest om zijn standpunt kenbaar te maken aan de verwerende partij vóór hij in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet in een gunstmaatregel, waardoor het van de aanvrager verwacht wordt om alle elementen die relevant zijn in het kader van zijn aanvraag, over te maken aan de verwerende partij. Verzoeker kan zich niet verschuilen achter het hoorrecht om zich van zijn eigen zorgvuldigheidsplicht te vrijwaren.

Aangaande de late kennisgeving van de bestreden beslissing toont verzoeker geen wetsbepaling aan die stelt dat een kennisgeving van een beslissing 9ter binnen een welbepaalde termijn dient te gebeuren. Een late kennisgeving heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de voorliggende beslissing.

Het feit dat de bestreden beslissing meer dan twee jaar later ter kennis wordt gebracht, dat overigens het gevolg zou kunnen zijn van praktische kennisgevingsproblemen, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Hoe dan ook, mocht er al sprake zijn van een onregelmatige kennisgeving, dan nog kan een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet

van aard zijn om aanleiding te geven tot de nietigverklaring van de akte als dusdanig (RvS 24 augustus 1994, nr. 48.781 en RvS 13 februari 2003, nr. 115.866).

*“Verzoeker kan wel gevolgd worden waar hij stelt dat de kennisgeving zeer laat is geschied, doch zoals verweerder aangeeft, is er geen wetsartikel dat stelt dat de kennisgeving binnen een bepaalde termijn dient te geschieden. Hoe dan ook, zo er al een gebrek zou zijn in de kennisgeving, kan dit echter niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Tevens heeft verzoeker ondertussen het voordeel kunnen genieten om verder ongemoeid in het Rijk te verblijven. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het aanvoeren van een schending van de redelijke termijn of van een schending van de zorgvuldigheidsplicht ingevolge de late kennisgeving.” (RvV nr. 119 228 van 20 februari 2014)
Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.”*

3.3.1. In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet ondertekend is, zodat hij niet kan nagaan of deze persoon wel bevoegd is.

Uit de stukken die bij het verzoekschrift werden gevoegd, blijkt dat dit een kopie van de bestreden beslissing betreft waar de naam en de functie van de ambtenaar vermeld worden maar waar de elektronische handtekening van de ambtenaar moeilijk te zien is. In het administratief dossier bevindt zich echter een duidelijker exemplaar van de bestreden beslissing waarop duidelijk de elektronische handtekening van C.W., attaché, te zien is. Het lijkt dus geen twijfel dat de bestreden beslissing wel degelijk een handtekening draagt en werd genomen door attaché C.W., wiens bevoegdheid niet wordt betwist in het verzoekschrift.

Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan schrijven voor dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden, een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (*cf.* RvS 30 september 2008, nr. 186.670).

Bijgevolg volstaat de vaststelling *in casu* dat uit het administratief dossier, waarvan verzoeker inzage kon vragen, blijkt dat de bestreden beslissing effectief is ondertekend door C.W., attaché. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat een attaché overeenkomstig artikel 6 van het ministerieel besluit van 19 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen bevoegd is tot het nemen van beslissingen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.3.2. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht in samenhang met artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het standaard medisch getuigschrift geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van ernst van de ziekte. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

Artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“(…)

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Artikel 9ter §3 – 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 04.12.2013 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte; er wordt niet verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat bij de aanvraag van 4 februari 2014 een standaard medisch getuigschrift werd gevoegd van 4 december 2013 opgesteld door dokter A.R. Onder “B/ DIAGNOSE: *gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend.*

Het is in het belang van de patiënt dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (bv. Specialistisch verslag).” wordt het volgende vermeld:

“- AHT (arterieel hypertensie)

- Psycho-sociale Probleem wegens geen verblijfsdocument.”

Hieruit blijkt dat een aandoening wordt vermeld, zonder meer, en dat niet wordt verduidelijkt wat de graad van ernst van deze aandoening is. Ook worden psychosociale problemen vermeld, maar ook hier ontbreekt een indicatie over de mate van ernst.

In de bestreden beslissing werd bijgevolg op goede gronden en niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat het standaard medisch getuigschrift van 4 december 2013 geen enkele uitspraak bevat

over de graad van ernst van de ziekte en dat niet wordt verduidelijkt in welk stadium of toestand de zieke zich bevindt.

Waar verzoeker aanvoert dat “*de gevraagde verduidelijking*” aanwezig is, blijft hij in gebreke om aan te duiden op welke plaats of in welk stuk deze verduidelijking aanwezig is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers aanvraag van 4 februari 2014 gepaard ging met volgende bijlagen: het paspoort van verzoeker, het standaard medisch getuigschrift van 4 december 2013, de Belgische verblijfstitel van verzoekers partner, een COI rapport van het UK Border Agency inzake Nigeria van 14 juni 2013. Het enige stuk inzake verzoekers medische toestand betreft bijgevolg het standaard medisch getuigschrift van 4 december 2013.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.3.3. In een derde onderdeel voert verzoeker aan dat de kennisgeving van de bestreden beslissing dateert van 2,5 jaar na de bestreden beslissing en dat de sanctie is dat de beslissing nietig is.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt opgemerkt dat er geen wetsbepaling is die stelt dat de kennisgeving van een beslissing genomen in antwoord op een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet binnen een bepaalde termijn moet gebeuren of dat er een sanctie bestaat indien de kennisgeving niet binnen een bepaalde termijn is gebeurd.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 januari 2016 een e-mail verstuurd naar de diensten van de stad Antwerpen met de vraag naar de betekening van de bestreden beslissing. De e-mail van de diensten van de stad Antwerpen van 21 januari 2016 die het antwoord hierop vormt, vermeldt het volgende: “*Meneer werd uitgenodigd voor betekening op 2 april 2014, maar kwam niet opdagen op de afspraak.*”

Hieruit blijkt dat het feit dat de kennisgeving niet kort na de bestreden beslissing plaatsvond, deels ook aan verzoeker te wijten is. Alleszins moet worden opgemerkt dat verzoeker niet duidelijk maakt welk nadeel hij door deze late kennisgeving zou hebben ondervonden. Het stond hem vrij om zijn aanvraag, in de mate waarin hij ervan zou uitgaan dat deze nog niet beantwoord was, aan te vullen met alle elementen die hij nodig achtte. Verzoeker heeft dit niet gedaan. Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij “*een actualisatie van de toestand (had) moeten onderzoeken, en verzoeker hierover moeten horen*”, wordt opgemerkt dat verzoeker nagelaten heeft om een actualisatie in te dienen, zodat in dit verband niets onderzocht kon worden of verzoeker niet gehoord moest worden. Bij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet komt het de aanvrager zelf toe zijn aanvraag te stofferen met de elementen die hij nodig acht. Alleszins blijkt verzoeker *in casu* geen nadeel te hebben ondervonden van deze late kennisgeving, zodat hij niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij dit onderdeel van het middel.

Het derde onderdeel van het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.4. Verzoeker vermeldt in het middel de schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, maar laat na om op concrete wijze uiteen te zetten in welk opzicht de bestreden beslissing deze bepaling schendt, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat onder punt 3.3.3. werd uiteengezet dat verzoeker niet gehoord moest worden over de actualisatie van zijn toestand, aangezien er *in casu* geen sprake was van een actualisatie.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET